

NON-VERBAL COMMUNICATION (NVC)

Language, our most highly developed communication system, uses the channel of sound. Natural languages function as the most efficient carriers of messages between people.

The exchange of verbal messages is only part of the process of communication. There are a number of other ways, in which we can communicate. Apart from speaking and listening, people can also communicate in writing and in non-verbal ways – through gestures, movements, and even clothes. You can show that you agree with someone just by nodding your head. You walk in such a way as to indicate something about your personality or the way you feel. You can also communicate about yourself by what you wear.

The system of human communication is the entity that includes verbal and nonverbal channels of communication. Non-verbal information can double, contradict, substitute, compensate, emphasize, or regulate verbal forms [2, c. 24].

Scientists consider nonverbal communication to be prior to speech, as it is quicker and much simpler mastered by children who start using it already at the age of one. Besides, people with language deficiencies (mute and deaf-mute) use this language freely and polyfunctionally and manage to understand each other properly.

Speech often implies face-to-face interaction in which nonverbal communication necessarily comes into play. Only within the last thirty years NVC has come to be widely appreciated for its important role in communication. It has also begun to claim a share of the attention of students and teachers of foreign languages. Natural unawareness of acquiring and producing NVC and the traditional lack of formal and technical instruction in foreign language courses about the differences of NVC between languages create an area for misunderstanding in intercultural contacts.

Researchers believe that NVC is more important in understanding human behavior than words alone. We transfer ideas into a symbol system, or code. A symbol can be a word, gesture, eye contact, dress – anything that stands for an idea and is used to communicate. Symbols, signs, and other related components of communication process found in all known cultures, have attracted considerable scholarly attention because they do not relate primarily to the usual conception of words or language. Each is a more complex modification of the former, and each was probably developed in the depths of prehistory before or at the start of man's early experiments with vocal language.

A common approach to classifying nonverbal codes (Burgoon 1989, Morrison et al, 1994) differentiates them according to the transmission medium and channel used Vocal activity forms a category known as paralanguage, or

non-verbal vocalic sounds. Body movement, facial activity, and gaze are combined into kinesics, or what is known as body language. The use of space, called proxemics, and the use of time, called chronemics, are also given an independent status. Physical appearance is often separated from the use of artifacts and occasionally olfactory cues like sense of smell are treated as a separate category. Likewise, touch is treated as a separate code called haptics.

Culture affects almost every aspect of NVC. For example, culture governs how close we stand while talking with another person, how we use (or avoid) eye contact, how we express (or suppress) powerful emotions such as joy, disapproval, and anger. Culture even governs the expression of love, because culture determines whether we feel free to express love in public settings by holding hands, hugging, or kissing the person we love. When people are in an environment where the language, attitudes, values, and behaviors are different from their environment, they may suffer disorientation and frustration. This experience is known as “culture shock”.

Citizens of the United States of America are generally known for addressing one another by first names, a habit that most of the world does not follow. However, there are many U.S. citizens who are more comfortable with formality, and prefer to use last names and titles.

How can the model of cultural orientation help you?

It can help you predict how in certain cultures they will speak, act, negotiate, and make decisions.

At the beginning of the study of NVC, it is recommended to keep in mind a few general rules.

First, the Familiarity Rule. All differences from the customary are first seen as strange and unfamiliar, and therefore wrong or childish, because children are our commonest examples of those who do not know how to behave properly. We also have a natural tendency to rationalize the superiority of what is merely familiar rather than examine rationally the differences.

Second, the Reaction Rule. Every “culture shock” has an equal and opposite “culture shock”. This might be rephrased as: in whatever I am offended, I am probably offending my offenders. The simplicity of this rule is disturbed only by the fact that cultural differences of things present are usually more noticeable than cultural differences of things absent.

Third: the Togetherness/Apartness Rule. What Ukrainians do together, English, with remarkable frequency, do apart? This basic contrast of togetherness and apartness will be found throughout the cultures, from their sentences of self and personal naming practices through gestures to the concepts of publicness and privacy and even to their social and economic systems.

The complexities of NVC prohibit us from reading any gesture in isolation or even in combination with others as always having a certain meaning. NVC must always be ready as words are: with caution, in context, and with the possibility of their being meaningless.

References

1. Burgoon J. K. (1989) *Nonverbal Communication : The Unspoken Dialogue*. New York : Harper and Row Publishers, 1989. 538 p.
2. Потапова Р. К. Речь : коммуникация, информация, кибернетика : изд. 2-е, доп. М., 2001. 564 с.
3. Morrison T. et al. (1994) *Bow or Shake Hands*. Adams Media Corporation, 1994. 456 p.

Владислав Галіза

РОЛЬ АНТИЧНОСТІ У ФОРМУВАННІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Античність залишила у спадок світовій культурі багату міфологію, визначні твори літератури та мистецтва, точність математичних доказів та різноманітність філософських ідей. Європейська культура, навіть через століття, постійно зверталася до досвіду античності, адже її витоки мали логічне продовження у культурі епохи Відродження та Просвітництва. Проте виникає органічне питання – чи була Античність колискою європейської культури?

Важливі теоретичні та методичні висновки з історико-філософської та культурної тематики античної доби містяться у працях авторів ХХ ст., таких як Ж. Ле Гофф, М. Бердяєв, А. Лосєв, С. Аверинцев, сучасних авторів М. Хайдеггера, А. Михайлюка, П. Сапронова. Але існує потреба у комплексному вивченні цієї наукової проблеми, що дозволяє заявити про подальший пошук способів оптимізації історичного процесу даної тематики.

Античність завжди наділяють рисами, які були характерними для європейської історії, культури та ментальності. Стародавня Греція вважається «колискою» європейської цивілізації, античність – історичним фундаментом сучасної Європи. Вона виявила нову ментальність, яка відрізнялася від характеру мислення східної людини. Також у цей період були закладені основи європейських філософських, правових, політичних, етичних, мистецьких, наукових систем. Існує стійке уявлення, що саме стародавні греки створили розвинену, цивілізовану демократію, причому не тільки у політиці, а й економіці та культурному житті. На думку М. Бердяєва, ідея та практика давньогрецької демократії з її прагненням до свободи, рівності, одухотворення та індивідуалізації людського буття для всіх народів Європи, стала в кінцевому результаті якщо не фактом життя, то принаймні предметом їх честолюбних устремлень, ідеальною метою їх історичної діяльності [1, с. 23].

Проведемо деякі аналогії між античною та сучасною культурою. Сутнісною ознакою сучасної західної цивілізації вважається індивідуалізм, який утвердився у процесі руйнування традиційного суспільства.